

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania E. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27
listopada 2025 r.,
na skutek skargi wnioskodawcy o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 8 października 2024 r., sygn. akt VII U 547/24,

1. odrzuca skargę;

**2. zasądza od E.B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddział w Gdańsku kwotę 240,00 (dwieście
czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia
zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem
Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z 8 października 2024 r., oddalił
odwołanie E. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z 20
grudnia 2023 r., który odmówił ubezpieczonemu wszczęcia postępowania w
sprawie podjęcia wypłaty emerytury, wskazując, że w wnioskiem o podjęcie wypłaty

emerytury ustalonej decyzją z 9 sierpnia 2010 r. ubezpieczony wystąpił już 27 stycznia 2020 r., następnie 19 marca 2020 r. Decyzją z 25 marca 2020 r. organ rentowy odmówił podjęcia wypłaty emerytury. Odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem z 15 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy powołując się na art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1251 ze zm., zwanej „ustawą emerytalną”) podniósł, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego (ust. 1). Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2025 r. poz. 305) lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2024 r. poz. 1121 ze zm., zwanej „ustawą zaopatrzeniową”)

Sąd Okręgowy stwierdził, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała uchwała Sądu Najwyższego podjęta 15 grudnia 2021 r. w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego (III UZP 7/21), która odnosi się wprost do sytuacji osób takich jak odwołujący się. Sąd Najwyższy w uchwale tej wskazał bowiem, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru, obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego.

Podzielając pogląd wyrażony w przytoczonej uchwale, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skarżący nie nabył prawa do zbiegu świadczeń emerytalnych, a tym samym brak było podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie podjęcia wypłaty emerytury powszechnej i nakazania pozwanemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych podjęcia wypłaty tego świadczenia, co skutkowało oddaleniem jego odwołania.

Ubezpieczony E. B. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., wskazując, że wyrok Sądu Okręgowego został wydany z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego oraz praw człowieka zagwarantowanych w Konstytucji. Skarżący zaskarżył wyrok w całości i podniósł, że zarówno naruszenie jak i podstawowe zasady porządku prawnego które zostały dotknięte tym naruszeniem, przedstawione i omówione zostały w uzasadnieniu skargi.

Jednocześnie skarżący wskazał, że nie jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych, albowiem od przedmiotowego wyroku nie został złożony środek odwoławczy, a nadzwyczajne środki zaskarżenia nie przysługują.

Skarżący wyrokowi sądu pierwszej instancji zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich błędne zastosowanie skutkujące przyjęciem, że w powszechnym prawie zaopatrzenia emerytalnego i rentowego istnieje zasada rozstrzygająca kwestie zbiegu świadczeń (§ 1 zaskarżonego przepisu) oraz, że skarżący nie jest objęty wyjątkiem o którym mowa w § 2 zaskarżonego przepisu w wyniku którego odmówiono ubezpieczonemu wszczęcia postępowania w zakresie podjęcia wypłaty emerytury powszechnej.

Skarżący podniósł, że szkoda jaka powstała od 1 maja 2008 r. do dnia sporządzenia skargi to szkoda w wysokości iloczynu miesięcy i zrealizowanej wysokości emerytury powszechnej w wysokości 3.425,25 złotych tj. tak powstała suma do czasu rozpoznania sprawy (dzień orzekania) - świadczenie ciągłe.

Skarżący wniósł również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania jako bezzasadnej, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga E.B. podlegała odrzuceniu jako niespełniająca warunków ustawowych.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.) albo - w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela – także od orzeczenia sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.). W tym drugim wypadku (a ten tylko występuje w sprawie) skarżący powinien wykazywać, że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Okoliczność ta stanowi jeden z sześciu koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Każdy z nich jest indywidualny i niezależny. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym do usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14, LEX nr 1682217). Dopełnienie wymienionych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy. Wymagania te powinny być spełnione kumulatywnie, zaś każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od pozostałych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, LEX nr 1109453, 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, LEX nr 1219514 i 23 marca 2018 r., II CNP 57/17, LEX nr 2486802).

Dopuszczalność wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji, w sytuacji, w której strona nie

skorzystała z przysługującego jej prawa do wniesienia apelacji, jest uzależniona od kumulatywnego spełnienia obu przesłanek art. 424¹ § 2 k.p.c., tj. wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Oba warunki należy interpretować ściśle (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., I PUNP 4/21, LEX nr 3372590).

Pojęcie wyjątkowych wypadków, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. uzasadniających złożenie skargi odnosi się zarówno do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia, jak i powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, LEX nr 738094, 9 czerwca 2006 r., IV CNP 47/06, LEX nr 1101303, 3 marca 2016 r., II CNP 37/15, LEX nr 2010231, 4 grudnia 2015 r., II CNP 31/15, LEX nr 1948877).

W judykaturze za okoliczności kwalifikujące się do uznania za „wyjątkowe wypadki” zalicza się ciężką chorobę strony, wykluczającą możliwość wniesienia środka odwoławczego, jej stan psychiczny uniemożliwiający podjęcie rozsądnej decyzji co do zaskarżenia niekorzystnego orzeczenia sądu pierwszej instancji, katastrofę, klęskę żywiołową, czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich, np. błędna informacja udzielona przez pracownika sądu, które to okoliczności obiektywnie rzecz biorąc uniemożliwiły wniesienie środka zaskarżenia. Nie ma natomiast takiego charakteru sytuacja, gdy strona zrezygnowała z wniesienia środka zaskarżenia, bowiem w jej ocenie nie miała do tego podstaw i nie wierzyła w jego skuteczność (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2020 r., II BU 2/20, LEX nr 3087612; postanowienie Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2020 r., II BU 1/20, LEX nr 3087627). Chodzi więc o wyjątkowe okoliczności obiektywnie uniemożliwiające stronie wniesienie środka odwoławczego, a nie o okoliczności subiektywne, wynikające z woli lub zaniedbań strony (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2019 r., IV CNP 40/18, LEX nr 2645285).

W orzecnictwie Sądu Najwyższego wskazuje się również, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać między innymi „wykazanie”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych

środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono na podstawie art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy przypadek uzasadniający wniesienie skargi" (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Należy także zauważyć, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wywodu dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić (zob. postanowienie SN z 27 czerwca 2008 r., II CNP 58/08). Spełnienie tego wymagania oznacza konieczność zamieszczenia w skardze wyodrębnionego wywodu prawnego, z uwzględnieniem katalogu możliwych środków prawnych służących wzruszaniu orzeczeń sądowych z powołaniem właściwych przepisów. Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie wyroku, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (zob.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 18 kwietnia 2018 r., V CNP 49/17, LEX nr 2499912, z 29 lutego 2024 r., I CNP 22/23, LEX nr 3703414, i z 20 marca 2024 r., I CNP 107/23, LEX nr 3696185).

W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznawana skarga przedstawionych warunków nie spełnia. Przede wszystkim profesjonalny pełnomocnik skarżącego nie przedstawił żadnej argumentacji wykazującej, że skarżący nie mógł skorzystać z innych środków prawnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Do tego nie wystarczy samo stwierdzenie, że skarżący „nie złożył od przedmiotowego wyroku środka odwoławczego zaś nadzwyczajne środki zaskarżenia nie przysługują”. Tylko okoliczności stanowiące niezawinioną przez stronę przyczynę niewykorzystania dostępnych środków prawnych do wzruszenia wyroku mogłyby świadczyć o istnieniu wyjątkowego wypadku w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c.

Jeżeli strona postępowania miała obiektywną możliwość skorzystania ze środka zaskarżenia i z tej możliwości nie skorzystała z przyczyn jej dotyczących, to skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna (art. 424⁸ § 2 k.p.c.). Następuje to zarówno przy świadomej

rezygnacji z wniesienia środka odwoławczego, jak i przy zawinionej przez stronę (jej pełnomocnika) niemożności skorzystania z takiego środka (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2014 r., II BU 6/13, LEX nr 1463419).

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega więc odrzuceniu, jeżeli była możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, np. apelacji, czy skargi kasacyjnej - art. 424⁸ § 2 w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 lutego 2007 r., I BU 12/06, LEX nr 360187 oraz 23 stycznia 2008 r., V CNP 187/07, LEX nr 369705).

Również w odniesieniu do obowiązku wskazania naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego, skarżący powinien nie tylko je przywołać, lecz skonkretyzować, to znaczy wykazać, że dana zasada istnieje w porządku prawnym, ma podstawowe znaczenie dla porządku prawnego co powinno wynikać z dokładnego określenia sposobu jej naruszenia w wyniku wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 listopada 2006 r., V CNP 140/06, LEX nr 1050508 i 18 stycznia 2024 r., I CNP 24/23, LEX nr 3656953). Należy przy tym podkreślić, że nie chodzi o niezgodność z prawem o jakiej mowa w § 1 art. 424¹ k.p.c., lecz o niezgodność kwalifikowaną, polegającą na naruszeniu podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Inaczej rzecz ujmując, podstawa skargi powinna wskazywać i wykazywać szczególny przypadek naruszenia prawa w wyniku wydania zaskarżonego wyroku przez skonkretyzowanie norm prawnych wyrażających owe podstawowe zasady, wolności lub prawa. Spełnienie przez stronę wymagania z art. 424⁵ § 1 pkt 5 in fine k.p.c. sprowadza się zatem do zawarcia w skardze wyodrębnionej, jurydycznej argumentacji, z której powinno wynikać jakie podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo prawa człowieka i obywatela narusza zaskarżony wyrok i wskazania, na czym polegała obraza przepisów mających znaczenie dla ich obrony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, LEX nr 176395). Gdy natomiast skarżący powołuje się na naruszenie konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela niezbędne jest oprócz wskazania danej zasady, przytoczenie przepisu Konstytucji, z którego zasada wynika oraz dokładne określenie sposobu jej

naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2010 r., IV CNP 101/09, LEX nr 590258)

Wniesiona skarga nie spełnia powyższego warunku konstrukcyjnego, gdyż powołuje się ona na naruszenie w wyniku wydania prawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji podstawowych zasad porządku prawnego oraz praw człowieka zagwarantowanych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zbyt ogólnikowo. Po pierwsze skarżący nie wskazał w ramach podstawy skargi przepisów Konstytucji RP lub innych aktów prawnych, z których wynikają wspomniane zasady i prawa ani nie wnosił o stwierdzenie niezgodności z nimi przedmiotowego orzeczenia. Dopiero w uzasadnieniu skargi powołano art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji RP, jednakże nie wyjaśniono, na czym polega obraza w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego oceniana w kontekście tych regulacji. Wywody skarżącego są zbyt ogólnikowe i przez to nie mogą być skuteczne.

Natomiast odnosząc się do samej regulacji art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zauważyć, należy, że zastosowanie tego przepisu obecnie nie budzi wątpliwości. Choć bowiem faktycznie we wcześniejszym orzecznictwie sądowym art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej nie był wykładany w sposób jednolity, co doprowadziło do orzeczniczych rozbieżności, to jednak zostały one usunięte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21, LEX nr 3274620). Wyrażono w niej pogląd prawny, zgodnie z którym ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i który pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez uprawnionego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin).

Sąd Najwyższy w motywach tej uchwały zgodził się między innymi ze stanowiskiem, że przyjęcie założenia, zgodnie z którym dyferencjacja uprawnień żołnierzy w zakresie prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych w zbiegu jest

związana wyłącznie z datą powołania ich do służby wojskowej (przed i po 1 stycznia 1999 r.) i stanowi jej konsekwencję, oznaczałoby nierówne traktowanie.

Inaczej jednak ten problem musi być postrzegany, gdyby założyć, a założenie takie jest w pełni uprawnione, że nie chodzi w nim o samą datę powołania do służby jako determinantę różnych uprawnień w przypadku zbiegu prawa do świadczeń emerytalnych, lecz o to, że te dwie grupy żołnierzy były objęte w okresie odbywania służby wojskowej różnymi systemami emerytalnymi, co data powołania ich do służby jedynie ilustruje. Okoliczność ta, polegająca na wprowadzeniu od 1 stycznia 1999 r. systemu „zdefiniowanej składki” w miejsce systemu „zdefiniowanego świadczenia” i związane z tym istotne różnice w zakresie unormowania sposobu opłacania składek na powszechne ubezpieczenie społeczne przez żołnierzy powołanych do służby do 1 stycznia 1999 r., jak i po tym dniu, nie może pozostać bez znaczenia dla ustalania zakresu podmiotów, którym przysługuje równe traktowanie. Może ona bowiem zostać uznana za istotną cechę różniącą te podmioty. Taką cechą może być też zróżnicowanie ze względu na zachowaną w stosunku do jednej tylko grupy żołnierzy (przynajmniej potencjalną) możliwość zwiększenia emerytury wojskowej przez doliczenie do wysługi emerytalnej „stażu cywilnego”. Wówczas sytuacja prawna tych żołnierzy mogłaby być oceniana co najwyżej jako jedynie podobna do żołnierzy powołanych do służby po 1 stycznia 1999 r. Podobieństwo obu tych grup polegałoby natomiast wyłącznie na tym, że jedni i drudzy są żołnierzami zawodowymi, ale posiadającymi różne uprawnienia w zakresie sposobu obliczania emerytur.

Niezależnie jednak od tego, które z tych założeń zostałoby przyjęte, możliwa jest skuteczna obrona - jako dozwolonego - naruszenia zasady równości przy uwzględnieniu „testu” wynikającego z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego.

Po pierwsze bowiem, celem oraz treścią wprowadzonego przez ustawodawcę zróżnicowania jest „wpasowanie” żołnierzy pozbawionych prawa do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia „stażu cywilnego” w nowy system ubezpieczeń społecznych bazujący na zdefiniowanej składce, która w dużym stopniu oznacza realizację zasady wzajemności składki i prawa do świadczenia oraz abstrahuje od solidarnościowego charakteru świadczeń zabezpieczeniowych.

Po drugie, moment wprowadzenia omawianej dyferencjacji wskazuje na związanie jej z przyjętym w ustawie emerytalnej procesem stopniowego wygaszania dotychczasowych uprawnień emerytalnych na rzecz jednolitego, nowego powszechnego systemu. Proces ten jest zaś w pełni akceptowany zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie prawa ubezpieczeń społecznych (por.m.in. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 22 czerwca 1999 r., K. 5/99, OTK ZU 1999 Nr 5, poz. 100, z 4 stycznia 2000 r., K. 18/99, OTK ZU 2000 Nr 1, poz. 1 oraz K. 1/00, OTK 2000 Nr 6, poz. 185 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z 16 czerwca 2011 r., III UK 217/10, LEX nr 950438 i z 26 kwietnia 2016 r., I UK 151/15, LEX nr 2050671). Wprawdzie ów proces stopniowego wygaszania „starych” uprawnień emerytalnych w ustawie emerytalnej został oparty przede wszystkim na wieku (a konkretnie dacie urodzenia) świadczeniobiorców, jednakże łatwo założyć jego adekwatność także w odniesieniu do daty powołania do służby decydującej o zakresie regulacji zaopatrzeniowych, zwłaszcza że drugim z czynników powodujących eliminację dotychczasowego („starego”) systemu emerytalnego jest określona w ustawie data graniczna przypadająca na dzień 31 grudnia 2008 r. (por. art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej).

Po trzecie, wspomniana dyferencjacja ma charakter proporcjonalny, gdyż bilansuje ją (omówiona wcześniej) regulacja z art. 18i ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy.

Po czwarte, trudne do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości społecznej byłoby postawienie jednych żołnierzy powołanych do służby przed 2 stycznia 1999 r. w sytuacji lepszej (a przez to nierównej) od takich samych żołnierzy, którym wzrost emerytury wojskowej z tytułu uwzględnienia samych okresów służby pozwalałby na uzyskanie tego świadczenia w wysokości tylko nieznacznie niższej niż 75% podstawy wymiaru (na przykład 74%).

Trzeba zauważyć, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok kierował się wykładnią przyjętą w omówionej uchwale powiększonego składu Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r. (III UZP 7/21), co poza wskazanymi wyżej niedostatkami skargi powodującymi jej niedopuszczalność, powoduje, że wyrok, którego skarga dotyczy, w zakresie podstawy prawnej, znajduje uzasadnione oparcie w przytoczonych przepisach prawa i właściwej ich wykładni.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odrzucił skargę, na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania jest uzasadnione na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. w kwocie wynikającej z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935), a w zakresie odsetek - na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

[a.ł]